

se, til trods for at Miljøstyrelsen havde forlangt, at der skulle gå 4 år. Undervejs i forløbet havde en række lokale borgere klaget, fordi grundvandssænkningen ville påvirke deres bygninger og marker, men selv om disse klager havde opsættende virkning, gik pumperne i gang.

I Miljøstyrelsens svar på klagerne her i februar 1996 ændrer Miljøstyrelsen sin første beslutning om de 4 år og accepterer amtets tilladelse. Miljøstyrelsens nye afgørelse indeholder en række krav til kontrolmålinger m.v., og at virksomheden skal anmelde arbejdets påbegyndelse til kommunen og amtet, inden det iværksættes. Nu er problemet bare, at det bliver noget svært, da arbejdet allerede begyndte i 1994, uden at nogen af kravene tilsyneladende er overholdt. Det ved Miljøstyrelsen tilsyneladende ikke, og her ligger sagen i dag. Der er ikke noget at sige til, at de lokale borgere er blevet sure.

Det andet aspekt handler om import af kemisk affald, og det skal jeg gøre lidt kortere. Virksomheden – det er stadig Aggersund Kalkværk, vi snakker om – har tilsyneladende importeret 30.000 t kemisk affald i form af jernsulfat og kobbersulfat fra England, Polen og Finland. Der er ikke givet tilladelse hertil af Miljøstyrelsen, som nu er i gang med at undersøge, om der er tale om ulovlig import. Affaldet brugte virksomheden til dyrefoder, og resten blev udledt til det lokale rensningsanlæg og har tilført slammet betydelige mængder tungmetaller og andet skidt. En lokal miljøforening, Midt-fjords Naturforening, har på en række lokale beboeres vegne gennem adskillige år forsøgt at råbe miljømyndighederne på alle niveauer op. Uden held! Vi valgte fra Enhedslistens side at rejse sagen politisk og har nu gennem en række svar fra Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg fået at vide, at importen af kobbersulfat nu stoppes, at Nordjyllands Amt nu skal komme med en samlet redegørelse for hele sagen, og at ministeren har bedt Miljøstyrelsen og Justitsministeriet om at undersøge muligheden for at give de personer, som rammes af svigtende miljøtilsyn, fri proces i deres kamp mod miljøsvinriet.

Jeg kan jo i dag konstatere, at ministeren er kommet med en række ganske spændende udspil til oprustning på miljøområdet, og at de sammen med de svar, vi har fået på den konkrete sag i Løgstør, udgør et godt grundlag for forhandlingerne.

Om SF's forslag skal jeg her kun sige, at jeg synes, det ser meget fornuftigt ud, og at det

kunne være hensigtsmæssigt at indarbejde dem i det lovkompleks, som ministeren nu har annonceret kommer i næste samling, om et forbedret miljøtilsyn i Danmark.

Aage Brusgaard (FP):

Beslutningsforslaget fra SF vil jeg tro er lavet på baggrund af »Miljøtilsyn 1994«, og det kan selvfølgelig fortælle mange ting.

Jeg vil ikke gå i detaljer med det, men jeg synes bare, at det er sådan et lidt ensporet synspunkt, SF og måske også regeringen har, når de tror, at mange tilsyn i en kommune er tegn på, at der er et godt miljø i den kommune, og få tilsyn er så et tegn på det modsatte. Jeg vil altså godt opfordre dem, der har det meget enøjede synspunkt, til at komme ud og se, hvordan tingene bevæger sig.

Hvis nu vi tager en lille kommune som Mors, hvor jeg bor, men vi kan også tage mange andre kommuner, er det en af dem, der er nævnt. Den har få, men gode tilsyn, og det er så logisk, for de 21 kommunalbestyrelsesmedlemmer på Mors er placeret rundt på hele øen. Det vil sige, at der er mindst ét kommunalbestyrelsesmedlem, der kender en given virksomhed på Mors, og hvis der er noget griseri på virksomheden, er der er altid en medarbejder, der går til sit kommunalbestyrelsesmedlem og fortæller det. Så kan det pågældende kommunalbestyrelsesmedlem spørge i teknisk forvaltning, om det er korrekt.

Ligesådan er det, hvis en landmand skulle svine med gylle eller andre ting. Der er overhovedet ingen tvivl om, at der er så meget nabo-sammenspil, at den landmand ville få at vide, om ikke andet så næste gang man mødes til sølvbryllup eller 50 års fødselsdag, at det var noget svineri, han lavede.

Det allervigtigste, vi har, er den selvjustits, der er ude på landet, og derfor behøver vi ikke alle de kontrollører, som de har herinde i storbyen, til at rende og nusle rundt. Jeg har været herinde i København så længe, at jeg ved, at der jo egentlig ingen tilsyn er. Man kender slet ikke virksomhedsejeren, og medarbejderne er mest indstillet på at komme hjem og få deres aftensmad, når de er færdige, i stedet for at spørge virksomhedsejeren, hvad det er for noget forbandet svineri, han laver, sådan som man siger ude på landet.

Hvis man også gjorde det inde i storbyerne, var mange problemer løst, og derfor vil jeg godt her spørge både ministeren og forslagsstillerne,